

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sanctorvm Qvinqvaginta Ivris-Peritorvm Elogia

Roberti, Johannes

Leodii, 1632

Admodvm Reverendo, & multum Illustri Domino, D. Adriano De Fleron,
Canonico Leodiensi, Praeposito Malbodiensi, Protonotario Apostolico, Ivris
Vtrivsqve Doctori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45032

ADMODVM REVERENDO,
& multum Illustri Domino,
D. ADRIANO
DE FLERON,
Canonico Leodiensi,
PRAEPOSITO MALBODIENSI,
Protonotario Apostolico,
IVRIS VTRIVSQUE
DOCTORI.

HEROAS istos *Quinquagenos* Tibi offero, ADRIANE, quos non potes non amare, si DEVM, & Te secundum DEVM amas: non potes non reuereri, si Tuam Professionem reuereris. Quippe & DEO pleni sunt, & quos iure dixeris Θεοφόγος: & Tibi viam praeunt, quâ ire pergas, quò cœpisti, non ficto nomine Antecessores, siue προηγούμενοι.

Sunt isti veri IVRIS SACERDOTES, veri Philosophi, Philosophiam non simulatam, vt Imperator loquitur, affectantes: non vt

EPISTOLA

plerique, barbâ, baculo, & perâ tenuis, ἀνευ τῆ
 πράτλειν, μέχρι τῆ λέγειν: tinnientia crepi-
 tacula, & verbo, vanitatis mancipia.

IVS, à IVVANDO dictum vult Galeo-
 lus Martius. Eiuscemodi IVS sectati hi nostri,
 Per legitimos tramites (eiusdem Imp. ver-
 bis) calumniantium iniquitates expel-
 lentes.

Audierunt ydem sanctioris Monitoris san-
 ctissimum Interdictum, quo cauet, Ne quis
 quærat fieri Iudex, nisi valeat VIRTU-
 TE IRRVMPERE INIQUITATEM.
 Eccli. 7. v. 6. Non extimuerunt videlicet
 faciem potentis, nec posuerunt scanda-
 lum in æquitate suâ. Ibid.

Neque hæc nobis pro arbitrio asserentibus,
 credi volumus. Videantur singulorum Elogia,
 quæ hic damus: & palam erit, nos potius eo-
 rum gloriam obiter attingere, quàm præter
 verum exaggerare; & modestiâ nostrâ (siue
 infantiam dicere mauius) plus deterere, quàm
 tumido sermone inflare. Adeo liberaliter, &
 ampliter super horum Scribarum faciem,
 imposuit DEVS honorem suum. Eccli. 10.
 v. 5.

Ceterùm

DEDICATORIA.

Ceterum Quinquaginta exhibemus Sanctos Iurisconsultos: ἀπροσδόκητον plerisque, & planè παράδοξον hoc erit, ijs maximè, qui opinatione parum eruditâ abrepti, vnicum Iuonem, in eâ Professione Sanctum, hæctenus existimârunt, eumq; postquam cælos conscenderit, sc alas secum adduxisse dictitarüt, ioco è triuio sumto. Virgilius doctius dixisset:

Extrema per ipsum
Iustitia excedens terris, vestigia fecit.

Sed non ita est. Fuit ille omnino magnus Iureconsultus, magnus Sanctus. At dicere solum illum fuisse, hominis est, in Historiâ Ecclesiasticâ planè hospitis, aut pueri. Habuit S. Iuo & ante se multos, quorum exemplis ad sanctitatem incitaretur: & post se non paucos, qui ipsius sectarentur sanctitatem.

Nouum hoc videbitur: sed imperitis tantum. Neque tamen vel ab his, vel ab vlllo omnino homine vereor Noui operis Nuntiationem, ne si Prætor quidem adeatur. Quod si quis nuntiare volet, meminerit, sibi iurandum, Non calumniæ causâ Opus Nouum nuntiare: nam ita iubet Imp. ff. de No. Op. Nunt. t. 1. Nec terrear, si quacumque ex

EPISTOLA

causâ, Lapilli iactu, aut ictu meum hoc opus peti videam. Quippe Lapillus tantum erit, isq̄, quouis piso minor, quouis pumice leuior: à quo proinde nihil incommodi, nedum ruina, timendum Aedificio fundato, & extructo supra firmam Petram Christum Dominum. At quam Petram, & quantam? Meministi Lapidem illum abscissum de Monte, sine manibus, qui factus est Mós magnus, & impleuit vniuersam terram. Dan. 2. Vide iam, an causa sit, vt exigui calculi inertis pumilionis lacerto librati, iactum, aut ictum vereantur, qui tali Lapide nituntur, Sancti nostri Iurisconsulti, ipsi etiam Montes facti, qui vniuersam terram implent gloriâ suâ Sanctitatis, & Eruditionis.

*Tu quoque, ADRIANE, Iuris Diuini, atque Humani Consultissime, eodem lapide, eodem Monte, firmus heres. Omnino illius Montis operâ, in quo consistis, & tua diligentia, indefesso studio, & industria, ipse Mons factus es, & Ciuitas in Monte posita, aut Ciuitatis illius, (quam Ecclesiam Catholicam esse scimus) è millenis turribus vna. In
has*

DEDICATORIA.

hac turri, siue Propugnaculo, publicè omnibus proposito, presidium, & tutelam sibi reppererunt hæcenus, qui ad illud confugerunt, & consilio, atque operâ adiuti sunt: reipsâ etiam malis suis sæpe erepti, testatibus tot alijs magnis Iurisconsultis, quibus hæc Ciuitas, si qua alia in Europa, semper abundauit.

Neque hoc tantum propinqui tui, alijsq; priuatim: sed & publicitus irruentibus calamitatibus idem Propugnaculum sæpius oppositum. Testes tot Legationes, ad Magnos, atque adeo ad Maximos, Tibi vel obitæ, vel tergiversanti licet, impositæ; & successu, qui pro rerum, vel magnitudine, vel difficultate, optimus sperari potuit: præsertim in hæc temporum acerbitate.

Hæc tamen, quæque alia sunt eiusdem generis, rectè semper intellexisti, nulla esse, & nihili, nisi ab illo Monte essent, quo niteris, Christo DEO, & Domino nostro. In quo, ut firmior hæeres; ut eum, qui Te tanto honore honestauit, impensius honorares: superioribus diebus, cui tot iam antè modis, totus consecratus eras, etiam Sacerdos consecrari uoluisti; ut sacrificio quoque (in quo supremus æterni Numinis cultus est) quotidiano illi litares.

EPISTOLA

Macte ista tot Sanctorum Iurisperitorum imitatione! sed in hac exigua Tuarum Virtutum commemoratione obiter delibata, diutius haerere, non est consilium. Dicebat magnus quidam, nullam melodiam auribus, animoque suo suaviorem accidere, quam quam eius laudes scitissime, atque copiosissime canerentur. Tibi contra, nulla musica est molestior, quam quae laudes Tuas vel carptim attingat. Nimirum, inter tot alia Tua ornamenta, Modestia forte est praecipuum. Hac igitur Te frui sinam, neque de Tuis laudibus verbum addam.

At Necessarios aliquos Tuos si attigero, ratio, aequitas, & ipsa Pietas, te aegre audire vetabunt. Scio è Flerontinis Tuis fuisse, qui belli gloria, & militari fortitudine floruerint. His praeteritis, quod huius mei Libelli argumentum monet, tres, quatuorve commemorabo, qui Iuris scientiam clarissimi; probitate, vitae innocentiam, publici boni studio, eam scientiam ornarunt, illudque ostenderunt, quod maxime nobis propositum est ostendere, Peritiam Iuris adeo Probitatem, Sanctitatemque non excludere, ut altera alteri futura potius sit, & magnum decus.

DEDICATORIA.

Noui ego, & ut amicos, patronosq; colui
 Patrem tuum Seruatium, & Fratrem Ge-
 rardum, vtrumque Iuris Consultissimum, &
 Religionis, ceterarumq; Virtutum laude emi-
 nentem, vtrumque è Quatuordecim-viris Iu-
 ri dicundo, questionibus cuiusque generis,
 etiam capitalibus, enucleandis, atque di-
 iudicandis, solemni, & antiquo instituto, præ-
 fectis, quos Scabinos vulgò vocamus, cum
 Pater Principi antea à secretioribus Consilijs
 fuisset. In hoc Scabinorum Tribunali, quàm
 sanctè quàm prudentia, quàm integritate versa-
 ti sint, malim, tum aliorum proborum om-
 nium; tum maxime Collegarum, præstantis-
 simorum virorum, testimonio, quam mea as-
 sertioni, fidem haberi. Ego quidem, nec solus,
 & illum, & istum, Reip. immaturè raptos,
 meritò & dolui, & doleo. Nam etsi Pater,
 cui, annorumq; satur, atque etiam huius la-
 bilis vitæ; ad beatiorum illam aspirabat, quàm
 iam malis omnibus defunctum, perfrui, &
 æternùm perfruiturum, par est credere: at Pa-
 triæ, Ciuitatiq; Leodiensi æquo citius subtra-
 ctum iudicamus, quem illa proprium sibi, ac
 perpetuum, si fieri posset, esse peroptabat. Ipse
 tamen

EPISTOLA

tamen vitæ annos quatuor, & septuaginta, plus satis homini ad cælestia aspiranti ratus, eò anhelus tendebat: &, quò faciliùs scopum attingeret; homo id ætatis, sacerdotio initiari festinabat; nescius, se antè Christo æterno Sacerdoti, in sacratiore Cælorum Templo, astiturum, hostiam illo confessu, illo Altari dignam, quam Hostiam ipse, quam tantopere optabat, offerret. At Tu, Pietatis eius dignus Heres, etiam Sacerdotij esse voluisti, sacrificium, vel Propitiatorium pro illo, si indigeret; vel Eucharisticum pro eius Gloriâ, oblaturus.

Frater verò cùm annos plures Ciuitati operam Actuarius (Graphiarium dicimus) eius Maximus, publico bono, bonam dedisset: in idem Scabinorum Tribunal cooptatus; non diu quidem (quia Numini aliter visum) sed ea, qua in priore illo Magistratu, industria, illud ornauit: Patrem & vitæ, & commemorabili vitæ fine, sanctè imitatus.

Ingratum silentium sit, si Antonium Libertum, Sororis Tuæ maritum, tacitus præteream, mihi, bonisq; omnibus tam amicum; cuius singularem omnium bonarum artium, ac

Iuris

DEDICATORIA.

Iuris imprimis scientiã, qui non deprædicat,
 vel ignarus, vel liuidus censendus est. Vidit
 illum Leodiensis Ciuitas Aduocatum peritissi-
 mum, ac diligentissimum; Scabini, itidem vt
 duos priores, Collegam integerrimũ: Prouin-
 cia tota maximi momenti negotiorum gesto-
 rem & gnarum, & gnauum: quotquot eum
 nõrant acerbo funere raptum doluerũt, tum,
 cum eius opera publicè priuatimq; necessaria
 maximè esset. Sed, ne Epistola huius modu-
 lum excedam, alios omittam, quos summo
 iure commemorare possem, & laudare. De his
 tribus, Patre Tuo, Fratre, & Affine, sine præ-
 uaricatione omittere non queo, B. Virgini-
 Matri sic fuisse addictos, eiusq; Sodalitati, vt
 non tantum assidui eam frequentarint; sed &
 eius Præfecturam, summum in ea Magistra-
 tum, eius bono, cum laude, gesserint, ac Pa-
 ter in primis sapius. Non filebo postremò (ne-
 que satis piè possim) Auum Tuum Paternum
 GERARDVM FLERONTINVM, vi-
 rum à Diuina Prouidentia, & singulari in-
 dulgentia Patria concessum, vt eius incolu-
 mitatem grauissimis consilijs, indefessis la-
 boribus tueretur. Prudentia Christiano-Po-
 liticæ

EPISTOLA

litica cum Religionis studio, grata emulatione, perpetud in eius pectore, & ore, decertante.

Egit ille quidem Principis in sanctiore Concilio, & Consiliarium, & Aduocatam, quem vocamus Fiscalem, cuius illud maxime munus est, Attendere, ne quid Resp. detrimenti patiatur: sed cum vtrumq; hoc tanti momenti Munus, indefessus exerceret, vrgeretq;: nunquam tamen sibi ipsi satisfaciebat, cum alijs bonis satisfaceret omnibus. Audeo dicere. Debet illi inter multos alios, & præ multis, & Ecclesia, & Ciuitas, Prouinciaq; Leodiensis, cõseruatam hæctenus Diuino munere, sartam tectam Religionem Catholicam. Emerserat aliquantò antè illa Religionis publica pestis, Martinus Lutherus, cum suâ Hæresi. Non deerant, qui à vicina cõtatione afflati, & nescio qua nouitatis dulcedine allecti, Leodij eam recipiendam iudicarèt. Et iam agebant, vt proponeretur. Præ alijs idoneus visus Fiscalis, eâ auctoritate vir, vt populo proponeret: nec inuitus ille eam prouinciam suscepit, fors & ambiuit. Sed ea in proponendo, prudentia Gerardi fuit, vt Proposuisse, fuerit expulisse.

Placetne vobis, inquit, ô Ciues, eam Religionem

DEDICATORIA.

gionem retineri, quam iam inde à sui exordio Ecclesia Leodiensis huc vsque retinuit? quam Maiores vestri perpetuò retinendam iudicarunt? extra quam, nulli salutem sperandam censuerunt? quam ab illis, vestris quoque Minoribus tradendam accepistis? Hic, cum ab omnibus succlamatum esset, Illam, illam, & nullam aliam placere: Decreto inuiolabili facto; Hæreses omnes, cum suis delirantibus Magistris, quam longissimè exulare iussæ sunt, & hætenus damnatæ exulant. Tanti est, esse, qui DEO plenus, animos dictis regat, & tamquam manu ducat.

Neque mirum fuit, sic alijs propositum, quod altissimè ipse in pectus demiserat, & quo vno, magis, quàm animo suo, viuere videbatur. Obseruarunt, qui illum nôrant, Nunquam magis moueri solitum, quàm cum de Religione, & Fide Catholica agebatur. Cum publico Sacrificio in Cathedrali Sancti Lamberti, aut alia Ecclesia, intereat (quod assiduus faciebat) ardebat ille quidem semper Pietatis sensu, & velut incendio: sed tum maximè flamma erumpebat, cum illa verba, è Symbolo Fidei, decantari de more

EPISTOLA DEDICAT.

more audiebat: Vnam, Sanctam, Catholicam,
& Apostolicam Ecclesiam. Quæ non facile au-
ribus hauriebat, quin eadem operâ, lacryma-
rû suauissimarum imbribus oculi manarent.

In hoc tali Heroë desinam: cuius Filium,
FRANCISCVM FLERONTINVM, Pa-
truum Tuum, nostra Societas IESV, & varijs
in Collegijs Rectorem; & in Belgica, Præposi-
tum Prouincialem, experta; eius etiam Pru-
dentiam, Diligentiam, Caritatem, ceterasq;
Religiosis dignas Virtutes, probauit, & ma-
turius, quàm vellet, raptum doluit. Nimirum
ab hoc, vt & à Parente tuo, Tu, ADRIANE
Præstantissime, amorem illum hausisti, quo
eamdem Societatem eiusq; filios, & me om-
nium minimû, non sterili affectu, prosequeris.

Nos Te vicissim omni veneratione: & ego,
hoc munere, maximo illo quidem, si dimidia-
tam istam SS. Iuris-Consultorum centuriam,
tamquam Castra DEI, consideras: minimo,
& penè nihili, si meam opellam. Tu illos, &
affectum meum; non istam, pro tua humani-
tate, spectabis. Leodij VII. Martij, Anno
Christiano M. DC. XXXII.

Tuus in Christo Seruus.

IOHANNES ROBERTI.